

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 22 augustus 2017 met nummer RvVb/A/1617/1135
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0413/A

Verzoekende partijen	1. mevrouw Cora MIRY 2. de heer Etienne VAN DURME met woonplaatskeuze op het adres te 9830 Sint-Martens-Latem, Molenstraat 5
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Leen LIPPEVELDE
Tussenkommende partij	de nv IMEWO vertegenwoordigd door advocaten Sven BOULLART en Pieter DELMOITIE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Voskenslaan 419

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 9 maart 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 januari 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van onder meer de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Martens-Latem van 2 oktober 2015 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van een elektriciteitscabine op een perceel gelegen te 9830 Sint-Martens-Latem, Bunderweg zn met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummer 423b.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 25 oktober 2016 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 6 december 2016 toe in de debatten, maar stelt vast dat het verzoek tot tussenkomst op het eerste zicht laattijdig en dus onontvankelijk is ingesteld.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een

wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 16 mei 2017.

Mevrouw Leen LIPPEVELDE voert het woord voor de verwerende partij en advocaat Pieter DELMOITIE voert het woord voor de tussenkomende partij. De verzoekende partijen verschijnen schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 22 mei 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Martens-Latem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het plaatsen van een nieuwe elektriciteitscabine nr. 7698 “Latem kern”” op een perceel gelegen te 9830 Sint-Martens-Latem, Bunderweg zn.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, vastgesteld met koninklijk besluit van 14 september 1977 in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

Het perceel ligt ook binnen de omschrijving van een op 26 maart 2015 vergunde verkaveling verkaveling ‘Lathem Kern’. Deze verkavelingsvergunning is door de Raad met het arrest van 7 maart 2017 met nummer RvVb/A/1617/0626 vernietigd voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, nadat de aanvrager eraan heeft verzaakt.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 29 mei 2015 tot en met 28 juni 2015, dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 30 september 2015 gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 2 oktober 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college beslist:

“ ...

Openbaar Onderzoek

...

Behandeling van de bezwaren

In se zijn de bezwaren niet geformuleerd vanuit puur ruimtelijke motieven maar vanuit de hypothese dat de verkaveling nog steeds vatbaar is voor vernietiging. Indieners bezwaar wonen trouwens in alle uithoeken van de gemeente, eentje zelfs buiten de gemeente.

Het kan niet ontkend dat de directe aanleiding voor het oprichten van de nieuwe cabine de uitrusting van de verkaveling voorstaat, maar — zelfs indien de verkavelingsvergunning zou teniet gedaan worden — de inplanting van de cabine blijft in overeenstemming met de onderliggende gewestplanbestemming (woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde).

Van de nieuwe cabine zou ook gebruik gemaakt worden om de bestaande cabine in de Maenhoutstraat (Simonnetschool) op te heffen waardoor de cabine een ruimer gebied dekt dan het verkavelingsproject.

Aldus wordt ook een duidelijk zichtbare cabine vervangen door een cabine die niet of nauwelijks opvalt in het straatbeeld.

...

Overeenstemming met dit plan

De aanvraag is principieel in strijd met het van kracht zijnde plan.

Verkavelingsaanvraag en wegenisdossier werden afzonderlijk ingediend.

De bouwplaats bevindt zich in een berm- en groenzone zoals aangeduid op het wegenisplan.

De stedenbouwkundige en ruimtelijke afweging blijkt uit het vervolg van het verslag.

Uitzonderings- en afwijkingsbepalingen

“In een vergunning voor kleine handelingen van algemeen belang, of voor lijninfrastructuur- en nutswerken die een gemeentelijk karakter hebben of kleine wijziging inhouden, mag steeds worden afgeweken van stedenbouwkundige voorschriften, voor zover de betrokken handelingen de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen.

De Vlaamse Regering bepaalt welke handelingen van algemeen belang als klein worden beschouwd, en welke lijninfrastructuur- en nutswerken een gemeentelijk karakter hebben of een kleine wijziging inhouden. “

...

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Het college van burgemeester en schepenen sluit zich volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar::

De aanvraag heeft betrekking op het plaatsen van een nutsgebouwtje van beperkte omvang.

Het openbaar onderzoek leverde 50 bezwaren op. De bezwaren werden weerlegd.

De weerlegging van de bezwaren vormt ook ten dele de beoordelingsgrond in dit dossier:

“ In se zijn de bezwaren niet geformuleerd vanuit puur ruimtelijke motieven maar vanuit de hypothese dat de verkaveling nog steeds vatbaar is voor vernietiging. Indieners bezwaar wonen trouwens in alle uithoeken van de gemeente, eentje zelfs buiten de gemeente.

Het kan niet ontkend dat de directe aanleiding voor het oprichten van de nieuwe cabine de uitrusting van de verkaveling voorstaat, maar - zelfs indien de verkavelingsvergunning zou teniet gedaan worden - de inplanting van de cabine blijft in overeenstemming met de onderliggende gewestplanbestemming (woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde).

Van de nieuwe cabine zou ook gebruik gemaakt worden om de bestaande cabine in de Maenhoutstraat (Simonnetschool) op te heffen waardoor de cabine een ruimer gebied dekt dan het verkavelingsproject.

Aldus wordt ook een duidelijk zichtbare cabine vervangen door een cabine die niet of nauwelijks opvalt in het straatbeeld.”

Het ontwerp is qua functie, volume, inplanting, materiaalgebruik en bouwstijl inpasbaar in de omgeving mits voldoende ingekleed met schermgroen.

Conclusie :

De aanvraag is bijgevolg in overeenstemming met de concepten van de goede ruimtelijke ordening zonder dat de ruimtelijke draagkracht van de omgeving wordt overschreden.

Algemene conclusie

Vanuit stedenbouwkundig oogpunt zijn er geen bezwaren tegen de inwilliging van de aanvraag, mits voldaan wordt aan alle onderstaande voorwaarden.

Opmerkingen / voorwaarden

Als stringente voorwaarde voor het vergunnen wordt opgelegd dat de bestaande cabine uit de Maenhoutstraat (Simonnetschool) in de nieuwe cabine wordt geïntegreerd.

Aan weerszijden dient de cabine geflankeerd te worden met een dens groenscherm met inheemse plantensoorten.

...

Het college van burgemeester en schepenen geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is het college van burgemeester en schepenen per aangetekende brief op de hoogte te brengen van het begin van de handelingen waarvoor vergunning is verleend, ten minste acht dagen voor de aanvatting van die handelingen.

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden:

1° Rekening te houden met bovenstaande opmerkingen / voorwaarden;

2° Het plaatsen van afsluitingen en aanplantingen dient te worden uitgevoerd conform de gemeentelijke instructies als bijlage bij dit besluit gevoegd;

3° Voor zover van toepassing dient rekening te worden gehouden met de bijgevoegde algemene opmerkingen.

..."

Tegen deze beslissing tekenen onder meer de verzoekende partijen op 4 november 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 8 januari 2016 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 19 januari 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 januari 2016 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden. De verwerende partij beslist:

"...

De juridische aspecten

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

De aanvraag is principieel in strijd met het van kracht zijnde verkavelingsplan. Verkavelingsaanvraag en wegenisdossier werden afzonderlijk ingediend. De bouwplaats bevindt zich daarbij in een berm- en groenzone zoals aangeduid op het wegenisplan.

Uitzonderings- en afwijkingsbepalingen van toepassing op de voorliggende aanvraag: VCRO Art. 4.4.7.§2, dat stelt dat:...

De aanvraag heeft betrekking op het plaatsen van een nutsgebouwtje van beperkte omvang.

De aanvraag kan op basis van voormelde afwijkingsbepalingen aanvaard worden, gelet dat de betrokken handelingen de algemene bestemming van de verkaveling niet in het gedrang brengen.

Deze verkavelingsvergunning is evenwel geschorst, zodat het gevraagde enkel aan de bepalingen van het gewestplan moet getoetst worden.

De goede ruimtelijke ordening

De aanvraag heeft betrekking op het plaatsen van een nutsgebouwtje van zeer beperkte omvang.

Het openbaar onderzoek leverde 50 bezwaren op. In se zijn de bezwaren niet geformuleerd vanuit puur ruimtelijke motieven maar vanuit de hypothese dat de verkaveling nog steeds vatbaar is voor vernietiging. Indieners bezwaar wonen trouwens in alle uithoeken van de gemeente, eentje zelfs buiten de gemeente.

Appellanten, derden-beroepinstellers, zijn van mening dat het voorbarig is om nu reeds een dergelijke cabine te voorzien in dit gebied. En dit om reden dat al de vergunningen in het kader van de bedoelde verkaveling ofwel werden ingetrokken, vernietigd of worden betwist bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Het is volgens appellanten absoluut niet zeker dat bedoeld binnengebied ooit zal verkaveld worden en er is in ieder geval nog geen duidelijkheid over hoe de verkaveling er zal uitzien indien er alsnog één zou komen.

Het kan inderdaad niet ontkend worden, dat de directe aanleiding voor het oprichten van de nieuwe cabine de uitrusting van de verkaveling voorstaat, maar - zelfs indien de verkavelingsvergunning zou teniet gedaan worden – blijft de inplanting van de cabine in overeenstemming met de onderliggende gewestplanbestemming.

Van de nieuwe cabine zou ook gebruik gemaakt worden om de bestaande cabine in de Maenhoutstraat (Simonnetschool) op te heffen waardoor deze cabine een ruimer gebied dekt dan enkel het betreffende verkavelingsproject.

In voorliggende aanvraag wordt een binnen het straatbeeld duidelijk zichtbare cabine vervangen door een beperkte cabine die door haar vormgeving en kleuraspect niet of nauwelijks meer opvalt in het straatbeeld.

Het ontwerp is dan ook wat betreft functie, volume, inplanting, materiaalgebruik en bouwstijl volledig inpasbaar in de omgeving mits voldoende ingekleed te worden met een dens schermgroen met inheemse plantensoorten. Dit kan opgelegd worden als aanvullende voorwaarde.

De aanvraag is in overeenstemming met de concepten van de goede ruimtelijke ordening zonder dat de ruimtelijke draagkracht van de omgeving wordt overschreden.

Vanuit stedenbouwkundig oogpunt zijn er dan ook geen bezwaren tegen de inwilliging van de aanvraag, mits voldaan wordt volgende voorwaarden:

De bestaande cabine uit de Maenhoutstraat (Simonnetschool) dient in de nieuwe cabine te worden geïntegreerd. Aan weerszijden dient de cabine geflankeerd te worden met een dens groenscherm met inheemse plantensoorten.

Conclusie

Uit wat voorafgaat, dient besloten dat het derden-beroep niet voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend volgens het ingediende plan en onder de volgende voorwaarden:

De bestaande cabine uit de Maenhoutstraat (Simonnetschool) dient in de nieuwe cabine te worden geïntegreerd.

Aan weerszijden dient de cabine geflankeerd te worden met een dens groenscherm met inheemse plantensoorten.

De praktische voorwaarden zoals opgenomen in het bestreden besluit zijn na te leven.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Standpunt van de partijen

1.

In de beschikking van 6 december 2016 betreffende het verzoek tot tussenkomst heeft de Raad de volgende vaststellingen gedaan:

“ ...

Met een aangetekende brief van 25 oktober 2016 verzoekt de INTERCOMMUNALE MAATSCHAPPIJ VOOR ENERGIEVOORZIENING IN WEST – EN OOST-VLAANDEREN om in de procedure tot vernietiging te mogen tussenkomen.

Gelet op artikel 4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (hierna Procedurebesluit) dat stelt dat de verzoekschriften en processtukken op straffe van onontvankelijkheid moeten worden ingediend binnen de termijnen vermeld in dit besluit.

Een verzoekschrift tot tussenkomst wordt ingediend binnen een vervaltermijn van twintig dagen die ingaat de dag na de dag van de betekening van een afschrift van het verzoekschrift, met toepassing van artikel 61, §1 Procedurebesluit.

De betekening met een aangetekende brief wordt, behoudens bewijs van het tegendeel, geacht plaats te vinden op de werkdag die valt na de datum van de poststempel van de aangetekende brief. De datum van aanbieding door de postdiensten geldt, niet de feitelijke kennisneming van de beveiligde zending op een later tijdstip. Deze regeling is vervat in artikel 6 Procedurebesluit.

De termijn van de verzoekende partij tot tussenkomst om een verzoekschrift tot tussenkomst in te dienen verstreek derhalve op maandag 27 juni 2016.

Het verzoekschrift tot tussenkomst is ingediend bij de Raad met een aangetekende brief van dinsdag 25 oktober 2016 en is bijgevolg op het eerste gezicht laattijdig ingediend.

...”

2.

In haar schriftelijke uiteenzetting stelt de tussenkomende partij omtrent de (laat)tijdigheid van haar verzoek tot tussenkomst het volgende:

“ ...

1. Op 8 maart 2016 werd het verzoek tot vernietiging door de verzoekende partijen ingediend bij uw Raad.

Dit werd door de verzoekende partijen aan de tussenkomende partij per e-mail gemeld op 15 maart 2016.

2. Met een schrijven van uw griffie, per gewone post, van 6 mei 2016 werd de tussenkomende partij op de hoogte gebracht van het ingediende verzoek tot vernietiging. Er werd in dat schrijven ook gemeld dat een afschrift van het verzoekschrift later zou bezorgd worden waarbij de tussenkomende partij de mogelijkheid zou krijgen om een verzoekschrift tot tussenkomst in te dienen.

3. De tussenkomende partij heeft evenwel nooit een dergelijke zending mogen ontvangen.

4. Op 13 oktober 2016 nam de raadsman van tussenkomende partij telefonisch contact op met de griffie van uw Raad teneinde de status in dit dossier na te gaan, aangezien de tussenkomende partij tot dat moment nog steeds geen zending mocht ontvangen waarbij de mogelijkheid werd geboden om het verzoek tot tussenkomst aan uw Raad te richten.

Tot grote verbazing van tussenkomende partij zou er, zo werd telefonisch gemeld, reeds op 6 juni 2016 door de griffie van uw Raad een aangetekende zending verstuurd geweest zijn aan de tussenkomende partij met afschrift van het verzoekschrift én de uitnodiging om een verzoek tot tussenkomst te richten aan uw Raad.

Van dergelijke zending heeft de tussenkomende partij evenwel geen weet: de tussenkomende partij heeft een dergelijke zending nooit (mogen) ontvangen.

De interne contactpersoon bij de tussenkomende partij heeft daaropvolgend het interne briefwisselingssysteem laten napluizen op zoek naar een betekening die omstreeks die periode zou moeten zijn toegekomen. Het performante ontvangststelsel van tussenkomende partij is nochtans zeer sluitend en laat niet toe dat ontvangen briefwisseling, en al zeker geen aangetekende zendingen, intern verloren zouden gaan, zodat hoe dan ook vaststaat voor tussenkomende partij dat de betrokken zending nooit bij haar is toegekomen. De tussenkomende partij kan dus niet anders dan vaststellen dat de bewuste aangetekende zending haar niet is aangeboden geweest door de postdiensten en dus bij de postdiensten (zelf) moet verloren gegaan zijn.

5. Middels een tweede telefonisch contact met de griffie van uw Raad bekwam de raadsman van tussenkomende partij dan het nummer van de aangetekende zending waaronder de aangetekende zending van 6 juni 2016 zou kunnen getraceerd worden.

Elektronisch nazicht op de website Bpost.be leerde evenwel dat er geen zending met de opgegeven referentie kon worden teruggevonden (zie **Stuk 1**).

Dit versterkt meteen de vaststelling van tussenkomende partij dat de bewuste zending haar nooit heeft bereikt, aangezien die zending niet kan worden getraceerd op de website Bpost.be.

6. De tussenkomende partij heeft de betrokken aangetekende zending van 6 juni 2016 aldus niet/nooit ontvangen en kon dan ook geen verzoek tot tussenkomst richten aan uw Raad, zoals bedoeld in artikel 61, § 1, eerste lid van het besluit van 16 mei 2014 van de Vlaamse Regering houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit).

7. Om die reden kon de tussenkomende partij haar verzoek tot tussenkomst dan ook (noodgedwongen) enkel steunen op (en de tussenkomende partij heeft haar verzoekschrift tot tussenkomst (m.i.v. de schriftelijke uiteenzetting) dan ook gesteund op) artikel 61, § 1, tweede lid van het Procedurebesluit:...

8. Zodoende heeft de tussenkomende partij dan ook op diezelfde 13 oktober 2016, middels haar raadsman, een aangetekend schrijven gericht aan de griffie van uw Raad, met de volgende inhoud (zie **Stuk 2**):...

8. Op 17 oktober 2016 ontving de raadsman van tussenkomende partij volgend e-mailbericht van de griffie van uw Raad (zie **Stuk 3**):...

9. Aansluitend op het e-mailbericht van de griffie van uw Raad, werd het telefonische opgegeven nummer vergeleken met het per e-mail doorgegeven nummer (deze stemden overeen) en werd het per e-mail doorgegeven nummer nogmaals getraceerd op de website van Bpost.be, waarbij opnieuw te lezen stond (zie **Stuk 4**):

“Wat jammer...

We konden geen zending vinden met de referentie of barcode

Controleer of je de juiste referentie of barcode ingegeven hebt en probeer het nog eens, of contacteer de afzender.”

Het nummer van de aangetekende zending kan niet getraceerd worden via Bpost, wat meteen onbetwistbaar leidt tot de vaststelling dat deze niet werd aangeboden aan de tussenkomende partij en de tussenkomende partij deze dus niet ontvangen heeft.

De tussenkomende partij diende haar verzoek tot tussenkomst dus, zoals hoger reeds aangegeven, te steunen op artikel 61, § 1, tweede lid Procedurebesluit.

10. *Dat de betrokken zending wel door uw griffie werd verstuurd, maar de tussenkomende partij deze nooit heeft mogen ontvangen, kan overigens niet ten kwade van tussenkomende partij worden geduid, maar betreft een fout bij de postdiensten, waarvoor de tussenkomende partij niet verantwoordelijk kan worden gesteld.*

De Raad van State oordeelde dienaangaande reeds:

*“Overwegende dat uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat de verzoekende partij haar zending als aangetekende zending op het postkantoor heeft afgegeven, doch nagelaten werd de barcode in te scannen en de desbetreffende sticker op de omslag te kleven, zodat de zending per vergissing als een gewone brief is behandeld; **dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor dat verzuim**; dat de memorie van wederantwoord regelmatig is ingediend,”*

De Raad van State oordeelde ook reeds dat wanneer één en ander niet vlot verlopen is bij de behandeling van aangetekende zendingen, een partij daarvan niet het slachtoffer kan zijn.

Hetzelfde geldt uiteraard voor een tussenkomende partij bij uw Raad die geconfronteerd wordt met een gebrekkige behandeling van een aangetekende zending door de postdiensten, waardoor die aangetekende zending de tussenkomende partij nooit heeft bereikt; de tussenkomende partij kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor fouten bij de postdiensten.

Om die reden kan en mag een fout van de postdiensten er niet toe leiden dat de tussenkomst van de tussenkomende partij zou moeten geweigerd worden wegens laattijdigheid/onontvankelijkheid.

Dat er in casu sprake is van een fout bij de postdiensten staat onomstotelijk vast nu de “e-tracker”-tool van Bpost geen resultaten oplevert voor het nummer van de bewuste aangetekende zending.

Uw Raad heeft reeds in een andere zaak geoordeeld dat:...

Het is niet anders in onderhavige zaak.

In casu heeft de tussenkomende partij nog (steeds) geen officiële betekening ontvangen van de griffie van uw Raad, maar heeft zij wel via een andere weg (telefonisch contact met uw griffie) vernomen dat er een procedure hangende zou zijn voor uw Raad.

Bijkomend onderzoek via de door Bpost ter beschikking gestelde tool leert overigens dat het nummer van de aangetekende zending ook in casu géén zoekresultaten oplevert (zie gevoegde stukken).

Ook uw Raad zal, bij gebeurlijk nazicht van dit nummer, dienen vast te stellen dat er geen resultaten bekomen worden voor het opgegeven nummer van de aangetekende zending, zodat de tussenkomende partij voldoende aannemelijk maakt dat er geen rechtsgeldige betekening is gebeurd door de postdiensten en de tussenkomst aldus ontvankelijk is naar de tijdigheid ervan.

Uw Raad heeft ook in een andere zaak reeds de tijdigheid (en dus de ontvankelijkheid) van een verzoek tot tussenkomst nagegaan door gebruik te maken van de e-tracker van Bpost:

“3.

De tussenkomende partij werd met een aangetekende brief, die aan de postdiensten werd bezorgd op donderdag, 13 augustus 2015, uitgenodigd om binnen een termijn van 20 dagen een verzoek tot tussenkomst in te dienen.

Op de openbare terechtzitting van 6 oktober 2015 verklaart de tussenkomende partij dat zij de aangetekende zending pas op maandag, 17 augustus 2015, heeft ontvangen, zodat het verzoek tot tussenkomst van 4 september 2015 tijdig is.

Artikel 6, lid 1 van het Procedurereglement, zoals het gold op het ogenblik van het instellen van het verzoek tot tussenkomst, bepaalde dat de betekening met een aangetekende brief, behalve in geval van bewijs van het tegendeel door de geadresseerde, geacht wordt plaats te vinden op de werkdag die valt na de datum van de poststempel van de aangetekende brief, dat de datum van aanbidding door de postdiensten geldt en niet de feitelijke kennisneming van de beveiligde zending op een later tijdstip en dat de datum van de poststempel bewijskracht heeft zowel voor de verzending als voor de ontvangst.

De loutere bewering van de tussenkomende partij dat zij de aangetekende brief niet heeft ontvangen op vrijdag, 14 augustus 2015, zijnde de werkdag die valt na de datum van de poststempel van de aangetekende brief, maar op maandag, 17 augustus 2015, vormt geen bewijs van het tegendeel zoals bedoeld in voormelde bepaling.

Bovendien blijkt uit de ‘e-tracker’ van bpost (010541288500452621220179807627) met betrekking tot deze zending dat de aangetekende zending van 13 augustus 2015 werd aangeboden en ontvangen op 14 augustus 2015 om 10u09.

*Het verzoek tot tussenkomst is op het eerste gezicht laattijdig en derhalve onontvankelijk.”
(Eigen benadrukking en onderlijning)*

Zoals hoger reeds aangegeven en aangetoond middels afdrukken die als stuk gevoegd werden, zal Uw Raad evenwel moeten vaststellen dat er door de tussenkomende partij in onderhavige zaak voldoende aannemelijk gemaakt wordt dat zij de bewuste postzending nooit heeft ontvangen aangezien de “e-tracker”-tool van Bpost geen resultaten bevat voor het opgegeven nummer van de aangetekende zending.

Met de tussenkomende partij dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen resultaten zijn voor het nummer van de aangetekende zending, zodat de tussenkomende partij voldoende aannemelijk maakt dat zij de bewuste aangetekende zending nooit heeft mogen ontvangen en zij dus haar latere tussenkomst op ontvankelijke wijze heeft ingesteld.

11. De door de tussenkomende partij gedane tussenkomst (m.i.v. de schriftelijke uiteenzetting) is overigens volstrekt in overeenstemming met artikel 61, § 1, tweede lid Procedurebesluit waarbij er zou niet kunnen worden voorgehouden dat onderhavig verzoekschrift tot vernietiging de procedure voor uw Raad zou vertragen.

Immers, de procedure voor uw Raad bevond zich, blijkens de door de griffie van uw Raad telefonisch verstrekte informatie, op het ogenblik van de indiening van het verzoek tot tussenkomst (m.i.v. schriftelijke uiteenzetting) reeds in het stadium waar de verzoekende partijen hun tweede schriftelijke procedurestuk moesten indienen.

De tussenkomst van de tussenkomende partij kan dan ook geenszins de (schriftelijke) procedure vertragen.

Bovendien had de tussenkomende partij haar verzoek tot tussenkomst meteen vergezeld van haar inhoudelijke argumentatie (schriftelijke uiteenzetting), zodat de toelating van de tussenkomst op zich reeds volstond. De tussenkomende partij behoeft in wezen geen bijkomende termijn voor het opstellen van een schriftelijke en inhoudelijke argumentatie.

De tussenkomst kon dan ook worden toegestaan zonder dat daardoor de procedure voor uw Raad op enige wijze zou vertraagd geweest zijn.

12. Op 12 december 2016 mocht de tussenkomende partij het schrijven van uw griffie van 9 december 2016 ontvangen.

Met dat schrijven werd de tussenkomende partij in kennis gesteld van de beschikking van uw Raad van 6 december 2016, waarbij werd geoordeeld:

“1. Het verzoekschrift tot tussenkomst is op het eerste gezicht onontvankelijk en de verzoekende partij tot tussenkomst moet mogelijkheid krijgen om hierover tegenspraak te voeren.

2. Aan de verzoekende partij tot tussenkomst wordt de toelating verleend om in de debatten betreffende het ingestelde beroep tot vernietiging tussen te komen.”

De begeleidende brief van uw griffie van 9 december 2016 legt de verzoekende partij op het rolrecht te betalen en een schriftelijke uiteenzetting in te dienen binnen de gestelde termijn.

Het rolrecht werd meteen voldaan door tussenkomende partij.

De termijn om een schriftelijke uiteenzetting in te dienen loopt af op woensdag 11 januari 2017, zodat de ingediende schriftelijke uiteenzetting op tijdige wijze werd ingediend.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Op 6 mei 2016 brengt de Raad de tussenkomende partij op de hoogte van het feit dat een beroep is ingesteld en dat op een later tijdstip een uitnodiging tot tussenkomst zal worden verstuurd. De tussenkomende partij betwist niet dat zij deze brief ontving.

Met een aangetekende brief van 6 juni 2016 heeft de griffier van de Raad aan de tussenkomende partij een afschrift van het verzoekschrift betekend en de tussenkomende partij uitgenodigd om in de procedure tussen te komen binnen een vervaltermijn van 20 dagen die conform artikel 61, §1 van het Procedurebesluit ingaat de dag na de betekening van de brief.

Na telefonisch contact met de griffie op 13 oktober 2016 dient de tussenkomende partij op 25 oktober 2016 een verzoekschrift tot tussenkomst in, wat ruimschoots na het verlopen van de vervaltermijn van 20 dagen na de betekening van de aangetekende brief van 6 juni 2016 is.

In de beschikking van 6 december 2016 stelt de voorzitter van de Raad vast dat het verzoekschrift tot tussenkomst op het eerste zicht laattijdig is ingediend en dat de tussenkomende partij de mogelijkheid moet krijgen om hierover tegenspraak te voeren.

2.

In haar schriftelijke uiteenzetting stelt de tussenkomende partij dat zij de aangetekende zending van 6 juni 2016 nooit heeft ontvangen en dat de bewuste aangetekende zending bij de postdiensten zelf verloren moet zijn gegaan.

Ze verwijst hierbij naar “haar performante ontvangstsysteem” dat niet zou toelaten dat ontvangen briefwisseling, en al zeker geen aangetekende zendingen, intern verloren zou gaan en naar de E-tracker op de B-postwebsite die voor de traceringscode van de bewuste aangetekende zending geen resultaten zou weergeven.

Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad stelt ze dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor fouten die gebeurd zijn bij de postdiensten.

3.

Artikel 6 van het Procedurebesluit voorziet in een wettelijk vermoeden dat de betekening van de aangetekende zending plaatsvindt, behalve in geval van bewijs van het tegendeel door de geadresseerde, op de werkdag die valt na de datum van de poststempel van de aangetekende brief. De datum van aanbieding door de postdiensten geldt, niet de feitelijke kennisneming van de beveiligde zending op een later tijdstip. De datum van de poststempel heeft bewijskracht zowel voor de verzending als voor de ontvangst.

De Raad moet vaststellen dat de tussenkomende partij in haar schriftelijke uiteenzetting geen sluitend bewijs bijbrengt dat het wettelijk vermoeden uit artikel 6 van het Procedurebesluit kan ontkrachten en concreet bewijst dan wel aannemelijk maakt dat er geen betekening van de aangetekende zending aan de tussenkomende partij heeft plaatsgevonden.

Het enkele feit dat op de E-tracker bij consultatie op 13 oktober 2016 geen resultaat wordt gevonden voor de betrokken traceringscode van de aangetekende zending, toont op zich nog niet aan dat er geen betekening aan de tussenkomende partij is gebeurd. Uit navraag bij de postdiensten blijkt immers dat de traceringscode van een aangetekende zending slechts drie maanden raadpleegbaar is via de E-tracker op de B-postwebsite. Op 13 oktober 2016 waren er

reeds drie maanden verstreken nadat de Raad de uitnodiging om tussen te komen in de procedure en het verzoekschrift met een aangetekende brief aan de tussenkomende partij heeft verzonden, zodat via de E-tracker de status van de aangetekende zending niet meer met goed gevolg gecontroleerd kon worden. Louter uit het ontbreken van een resultaat op de E-tracker kan dus niet, minstens niet zonder meer, worden afgeleid dat er bij de betekening door de postdiensten iets fout zou zijn gelopen.

Ook het gegeven dat de tussenkomende partij naar eigen zeggen zou beschikken over een *“performant ontvangstsysteem dat zeer sluitend is en niet toelaat dat ontvangen briefwisseling, en al zeker geen aangetekende zendingen, intern verloren zouden gaan”*, bewijst op zich niet dat de aangetekende brief nooit voor ontvangst zou zijn aangeboden bij de tussenkomende partij en volstaat alleszins niet als tegenbewijs voor het wettelijk vermoeden uit artikel 6 van het procedurebesluit.

4.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet de Raad vaststellen dat de tussenkomende partij de laattijdigheid van haar verzoekschrift tot tussenkomst niet met goed gevolg kan verantwoorden.

Bovendien kan geen toepassing worden gemaakt van de mogelijkheid tot latere tussenkomst uit artikel 61, §1, tweede lid van het Procedurebesluit aangezien uit het dossier duidelijk blijkt dat de Raad, met aangetekende brief op het correcte adres, wel degelijk aan de tussenkomende partij een afschrift van het verzoekschrift en een uitnodiging om tussen te komen heeft bezorgd.

Het verzoek tot tussenkomst is laattijdig ingesteld en is dus onontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden hierover geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

1.

De verzoekende partijen omschrijven hun belang als volgt:

“... ”

Verzoekers zijn beiden, ieder voor wat hem/haar betreft, natuurlijke personen die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen (kunnen) ondervinden ingevolge de afgeleverde vergunning, daar zij in de onmiddellijke nabijheid (voor verzoekster sub 1 zelfs aanpalend) van de plaats waarop de geplande elektriciteitscabine zal staan.

De geplande cabine is rechtstreeks gekoppeld aan de nieuwe verkavelingvergunning door de nv IPON in graad van beroep bekomen bij besluit van 26/03/2015 van de Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen en waartegen door verzoekers een verzoekschrift van 16/04/2015 tot nietig verklaring bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen werd ingediend en waar deze zaak gekend is onder het rolnummer RvVb/1415/0498/A/0481.

Bovendien werd de gezegde verkavelingvergunning geschorst met arrest van 17/11/2015 in gevolge verzoek tot vernietiging en schorsing door Fr. Jantzen (zie arrest RvVb/S/1516/0225).

Het zou fout zijn te beweren dat de verzoekers alleen maar een onmiddellijke relatie hebben met de ter discussie staande nieuwe verkaveling en de daarin geplande elektriciteitscabine voor zover zij daar visueel last van ondervinden. Naast hinder door zicht kunnen (en zullen) immers ook andere factoren afkomstig zijn van de goedgekeurde (en inmiddels aangevochten) van de verkaveling, en deze impact wordt hieronder beschreven.

De kadastrale gegevens van hun percelen zijn:

- 1. Voor verzoekster Miry: sectie B, nrs. 428C en 427N (terrein aanpalend aan de geplande cabine)*
- 2. Voor verzoeker Van Durme: sectie B, nr. 486D.*

Het voorhanden zijnde belang is concreet, en kan onder meer worden toegelicht als volgt:

- 1. In alle voorgaande en lopende procedures zowel voor de Deputatie als voor de RvVB als voor de RvSt werd het belang van verzoekers telkens aangenomen.*
- 2. Bovendien zal eerste verzoekster hinder ondervinden door het plaatsen van deze cabine niet in het minst wegens visuele hinder en mogelijks geluidshinder.*

*Beiden hebben dus **belang** bij huidige beroepsprocedure. De bestendige deputatie heeft ten andere het belang van verzoekers in de bestreden beslissing ook aangenomen.*

...”

2.

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO in principe dat de verzoekende partijen, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is. Het volstaat dat de verzoekende partijen het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende aannemelijk maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet omschrijven en tegelijk zullen de verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de bestreden beslissing en de hinder of de nadelen die zij ondergaan of dreigen te ondergaan.

In voorkomend geval zullen de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang bij hun vordering.

3.1.

De Raad merkt vooreerst op dat het louter nabuurschap op zich niet kan volstaan om de verzoekende partijen het rechtens vereiste belang bij de procedure te verschaffen. Evenmin betekent het gegeven dat het belang van de verzoekende partijen werd aanvaard in voorgaande en lopende procedures, die echter geen betrekking hebben op de in deze zaak gevraagde elektriciteitscabine, dat de verzoekende partijen ook in de huidige zaak per definitie over het rechtens vereiste belang zouden beschikken.

3.2.

De Raad stelt vast dat de eerste verzoekende partij, die vlak naast het bouwperceel woont, in haar uiteenzetting voldoende aannemelijk maakt dat zij kan worden geconfronteerd met eventuele visuele hinder en geluidshinder door de gevraagde elektriciteitscabine. De eerste verzoekende

partij toont dan ook concreet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

3.3.

De Raad stelt met betrekking tot de tweede verzoekende partij vast dat diens perceel op ruim 180m gelegen is van de bouwplaats en er door de omliggende bebouwing en bebossing geen rechtstreeks zicht op heeft.

Bovendien wordt in de uiteenzetting niet omschreven welke hinder en nadelen de tweede verzoekende partij meent te lijden ingevolge de bestreden vergunning voor de elektriciteitscabine, die al met al een beperkte omvang heeft.

De tweede verzoekende partij maakt dan ook niet voldoende concreet aannemelijk dat zij over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO beschikt. Het beroep van de tweede verzoekende partij is dus onontvankelijk.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De eerste verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de gemeente en de verwerende partij onbevoegd zouden zijn om de gevraagde elektriciteitscabine te vergunnen. Ze licht dit als volgt toe:

“...

*Vooreerst menen verzoekers dat de gemeente - en vervolgens de deputatie - in de huidige stand van zaken **niet bevoegd** is om de bouw van een elektriciteitscabine te vergunnen daar deze cabine voorzien wordt ten behoeve van de verkaveling Latem Kern (Kouter), waarin een tracéwijziging van een voetweg is begrepen en hiervoor niet de nodige procedures werden doorlopen.*

Er moet namelijk eerst een beslissing zijn tot vaststelling van een rooilijnplan in de zin van artikel 28bis van de buurtwegenwet en een beslissing tot wijziging van de buurtweg overeenkomstig artikel 28 van de buurtwegenwet (zie 23.3 op blz. 15 van het arrest 231.164 van de Raad van State dd. 08.05.15., die de verlegging van de voetweg vernietigt ; zie bijlage3).

...”

2.

De verwerende partij antwoordt:

“...

Verzoekers stellen dat de gemeente – en vervolgens de Deputatie – niet bevoegd zijn om de bouw van een elektriciteitscabine te vergunnen, aangezien deze cabine voorzien wordt ten behoeve van de verkaveling Latem Kern (Kouter), waarin een tracéwijziging van een voetweg is begrepen en hiervoor niet de nodige procedures werden doorlopen. Er moet namelijk eerst een beslissing zijn tot vaststelling van een rooilijnplan in de zin van artikel 28bis van de buurtwegenwet en een beslissing tot wijziging van de buurtweg overeenkomstig artikel 28 van de buurtwegenwet.

Hierop kan gesteld worden dat verzoekers er verkeerdelijk vanuit gaan dat de verkaveling een tracéwijziging van een voetweg voorziet. Anders dan bij de vorige verkavelings-vergunningen omvat de verkavelingsvergunning verleend door de Deputatie op 26 maart 2015 niet de buurtweg nr. 37. Dit is duidelijk vast te stellen op het verkavelingsplan en wordt uitdrukkelijk vermeld in het besluit van de Deputatie van 26 maart 2015 (p. 15):...

De argumenten van verzoekers in verband met een wijziging van de rooilijn en de buurtweg, zijn dus ongegrond. De rooilijn wordt immers niet verplaatst en de buurtweg wordt niet gewijzigd. Dit betreffen dus geen elementen waardoor de Deputatie de vergunning niet kon verlenen voor de bouw van de elektriciteitscabine. Bovendien hebben de argumenten van verzoekers betrekking op de verkavelingsvergunning en niet op het Deputatiebesluit houdende de vergunning van de elektriciteitscabine.

Het eerste middel is ongegrond.

...

3.

De eerste verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota:

“ ...

*De verwerende partij gaat er aan voorbij dat met arrest **nr. RvVb/S/1516/0225 van 17 november 2015 in de zaak RvVb/1415/0525/SA/0503** in zake de heer **Ferdinand B. JANTZEN** tegen de **deputatie** van de provincieraad van **Oost-Vlaanderen** de raad voor vergunningsbetwisting heeft beslist wat volgt:...*

*De betwisting van het eerste middel is dus **onjuist**. Het is trouwens merkwaardig dat de verwerende partij geen melding maakt van de schorsing van haar ingeroepen besluit van 26/03/2015.*

...”

Beoordeling door de Raad

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift de ingeroepen middelen bevat.

Een middel is een voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze rechtsregels naar het oordeel van de verzoekende partijen worden geschonden door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

De eerste verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen bevoegdheid meer zou hebben om een beslissing te nemen over de gevraagde elektriciteitscabine. Ze omschrijft echter geen enkele regelgeving op basis waarvan de verwerende partij haar bevoegdheid zou hebben verloren en die de verwerende partij, door alsnog een beslissing te nemen, zou hebben miskend.

Er valt bovendien niet in te zien hoe een eventuele onwettigheid van de verkavelingsvergunning en het voorziene wegentracé de bevoegdheid van de verwerende partij op basis van artikel 4.7.21,§1 VCRO zou ontnemen om te oordelen over de gevraagde stedenbouwkundige vergunning voor een elektriciteitscabine, die kennelijk niet uitsluitend ten dienste staat van de vermelde verkaveling, maar tot doel heeft een ruimere gebied te bedienen. De eerste verzoekende partij toont dit alleszins niet concreet aan.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar tweede middel roept de eerste verzoekende partij de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel:

“ ...

Ten gronde menen verzoekers dat het voorbarig is om nu reeds een dergelijke cabine te voorzien in dit gebied. En dit om de heel eenvoudige reden dat al de vergunningen in het kader van de bedoelde verkaveling ofwel werden ingetrokken, vernietigd, geschorst of nog worden betwist bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (zie bovenstaande feiten en voorgaanden).

Het is dus absoluut niet zeker dat binnengebied Latem Kern ooit zal verkaveld worden en er is in ieder geval nog geen duidelijkheid over hoe de verkaveling er zal uitzien indien er alsnog één zou komen.

Verzoekers zouden het dan ook zeer onlogisch vinden indien er nu een vergunning wordt verleend voor de realisatie van een elektriciteitscabine op de plaats die door Imewo (i.f.v. de verkaveling Latem Kouter) wordt voorgesteld. Bovendien en in de (vrij realistische) veronderstelling dat de verkaveling niet doorgaat, dan zou de cabine op privé-grond komen te staan zonder toegang tot een openbare weg, op een relatief belangrijke afstand van de Bunderweg (naar schatting 35 meter van de rijbaan verwijderd).

Ter ondersteuning van bovenstaande argumentatie geven wij hierna nogmaals een verkort overzicht betreffende de verleende, ingetrokken, vernietigde, geschorste of nog op dit moment bestreden vergunningen:

- **Intrekking** door de projectontwikkelaar van de **1ste verkavelingsvergunning** (inclusief wegenis- en rioleringswerken) afgeleverd door de deputatie op 26.09.11.
- **Schorsing** op 9.07.13 en **vernietiging** op 24.03.15 door de Raad voor Vergunningsbetwistingen van de **2de verkavelingsvergunning** (inclusief wegenis- en rioleringswerken) afgeleverd door de deputatie op 13.12.12. Vernietiging gebeurt omdat er onvoldoende wordt gemotiveerd waarom het woongebed met culturele, historische en/of esthetische waarde (zo bekend in het gewestplan) wordt verkaveld. Intussen heeft de verkavelaar ook deze vergunningsaanvraag ingetrokken.
- **Bestrijding** - door middel van beroepsprocedures bij de Raad van Vergunningsbetwistingen - van de huidige vergunningen waarover de projectontwikkelaar beschikt in casu **wegenis en riolering** (deputatie dd.26.02.15) en **3de verkavelingsvergunning** - (deputatie dd. 26.03.15). Deze laatste werd **geschorst** met arrest van 17 november 2015.
- De kans dat deze laatste vergunningen worden vernietigd door de Raad voor Vergunningsbetwistingen is uitermate groot en dit om minstens twee volgende redenen:

1. er wordt nog steeds onvoldoende gemotiveerd waarom het woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde (zo bekend in het gewestplan) wordt verkaveld;
2. volgens de Raad van State (zie arrest nr. 231.164 van 8 mei 2015 in de zaak A.208.839/X-15.411) was de deputatie niet bevoegd om dergelijke vergunningen af te leveren daar deze betrekking hebben op een verkaveling waarin een tracéwijziging van een voetweg is begrepen en dat de hierop van toepassing zijnde procedures NIET of op een NIET CORRECTE manier werden doorlopen.

Het is dus duidelijk dat de kans zeer groot is dat de elektriciteitscabine naderhand zal moeten afgebroken worden of minstens op een andere plek zal moeten verplaatst / weder opgebouwd worden.

Het zou een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur uitmaken om in de gegeven hoogst rechtsonzekere situatie van het geheel de elektriciteitscabine te vergunnen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

Verzoekers stellen dat het voorbarig is om nu al een dergelijke cabine te voorzien omdat er procedures lopen tegen de vergunningen in het kader van de verkaveling. Verzoekers stellen dat het niet zeker is dat het binnengebied Latem Kern ooit zal verkaveld worden en dat er nog geen duidelijkheid is over hoe de verkaveling er zal uitzien.

Hierop kan gesteld worden dat de Deputatie niet onzorgvuldig handelde door na het verlenen van de verkavelingsvergunning, ook de vergunning te verlenen voor de bouw van de elektriciteitscabine. De Deputatie dient rekening te houden met de huidige toestand. De Deputatie heeft op 26 maart 2015 de verkavelingsvergunning verleend. Er kan de Deputatie geen onzorgvuldig of onbehoorlijk bestuur verweten worden, om in navolging van deze verkavelingsvergunning, ook de bijhorende vergunning voor de elektriciteitscabine te verlenen. Het feit dat de verkavelingsvergunning het voorwerp uitmaakt van schorsings- en vernietigingsprocedures is geen beletsel. Het is voor de Deputatie niet mogelijk om rekening te houden met eventuele toekomstige omstandigheden.

De elektriciteitscabine voldoet aan alle voorschriften en is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening. Om die reden kon de stedenbouwkundige vergunning worden verleend. Er kan hiervoor verwezen worden naar p. 6-7 van de bestreden beslissing:...

Uit het bovenstaande blijkt dat de cabine voldoet aan alle voorschriften en verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Er dient ook opgemerkt dat de elektriciteitscabine een ruimer gebied dekt dan enkel het betreffende verkavelingsproject. Van de nieuwe cabine zou immers ook gebruik gemaakt worden om de bestaande cabine in de Maenhoutstraat (Simonnetschool) op te heffen.

Verzoekers stellen dat, indien de verkaveling niet doorgaat, de cabine op privé-grond zou komen te staan zonder toegang tot een openbare weg, op een relatief belangrijke afstand van de Bunderweg (naar schatting 35 meter van de rijbaan verwijderd).

Deze eventuele toekomstige omstandigheden hebben betrekking op de hierdoor mogelijke onuitvoerbaarheid van de vergunning. De eventuele onuitvoerbaarheid door toekomstige omstandigheden, maakt onderdeel uit van de handhaving van stedenbouwkundige vergunningen. De Deputatie kan hiermee geen rekening houden bij het beoordelen van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag.

Volgens verzoekers is de kans zeer groot dat de elektriciteitscabine naderhand zal moeten afgebroken worden of minstens op een andere plek zal moeten verplaatst / weder opgebouwd worden.

Hierop kan gesteld worden dat men ervan mag uitgaan dat de bouwheer van de elektriciteitscabine de bouw ervan slechts zal aanvatten op het ogenblik dat de verkaveling wordt aangevat. Het lijkt logisch dat de bouwheer van de elektriciteitscabine geen risico's zal nemen en niet voorbarig de elektriciteitscabine zal plaatsen. Er dient bovendien herhaald te worden dat de elektriciteitscabine niet enkel ten dienste van de verkaveling zal staan.

De aangehaalde argumenten betreffen geen argumenten waardoor de Deputatie de stedenbouwkundige vergunning voor de elektriciteitscabine niet kon verlenen.

*Het tweede middel is ongegrond.
...*

3.

De eerste verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota:

“ ...

Ook hier is het verweer onjuist, om dezelfde redenen als hierboven aangehaald, te weten de schorsing van de ingeroepen beslissing van 26/03/2015.

De verkavelaar heeft inmiddels een 4^e verkavelingsvergunning aangevraagd bij de gemeente Sint Martens Latem. Het CBS weigerde deze vergunning (zie bijlage 5).

Daar werd beroep tegen aangetekend door de verkavelaar bij de provincie die toch de vergunning afleverde (Besluit van de deputatie van Oost Vlaanderen met ref. R02/33-16/V.49-542 op datum van 15/12/2016) niettegenstaande negatief advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

*Bovendien krijgt in deze laatste aanvraag de wegenis **een volledig privaat karakter** en zal de betwiste elektriciteitscabine **achter het geautomatiseerd inkomhek** komen te liggen en dus niet meer bereikbaar zijn van op de openbare weg.*

Door de gemeente is een verzoek tot vernietiging van bovenvernoemd besluit (ref. R02/33-16/V.49-542) ingediend bij de RvVB op 17/02/2017.

*Het besluit van verzoekers blijft dan ook ongewijzigd: **het zou een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur uitmaken om in de gegeven hoogst rechtsonzekere situatie van het geheel de elctriciteitscabine te vergunnen.***

...

Beoordeling door de Raad

1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een vergunningverlenend bestuursorgaan, zoals de verwerende partij, haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en derhalve dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de verwerende partij onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat een recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtsonderhorige in staat is zijn rechtshandeling op voorhand in te schatten en waarbij die rechtsonderhorige moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

2.1.

De eerste verzoekende partij voert aan dat het voorbarig is nu reeds een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor de gevraagde elektriciteitscabine aangezien het, gelet op de procedurele voorgaanden, geen zekerheid is dat de gewenste verkaveling zal gerealiseerd worden.

Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar middel steunt op een foutief uitgangspunt, met name dat de gevraagde elektriciteitscabine alleen ten dienste zou staan van de nog te realiseren verkaveling Latem Kern. Zoals uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, zal de nieuwe cabine ook gebruikt worden om de bestaande cabine in de Maenhoutstraat op te heffen, waardoor deze cabine een ruimer gebied dekt dan enkel het betreffende verkavelingsproject. De gevraagde elektriciteitscabine heeft dan ook los van de verkavelingsvergunning haar nut.

In haar beoordeling gaat de verwerende partij, naast een concrete toets aan de inpasbaarheid van het gevraagde in de bestaande omgeving, ook de verenigbaarheid van het gevraagde na op basis van de verkavelingsvoorschriften en het onderliggende gewestplan, aangezien de betreffende verkavelingsvergunning op het moment van de bestreden beslissing geschorst was.

2.2.

De verwerende partij besluit dat de gevraagde elektriciteitscabine in overeenstemming is met de geldende voorschriften, zelfs indien de verkavelingsvergunning zou worden teniet gedaan. In die optiek is er dan ook geenszins sprake van een onzorgvuldig of rechtsonzeker optreden door de verwerende partij.

Voor zover de eerste verzoekende partij nog aanhaalt dat de cabine op privéterrein zou komen te staan zonder toegang tot de openbare weg op een belangrijke afstand van de Bunderweg, merkt de Raad op dat het bouwperceel, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing, wel degelijk aan een voldoende uitgeruste weg gelegen is, met name de Bunderweg, en via deze weg bereikbaar is. Het gegeven dat de elektriciteitscabine zelf op enige afstand van deze voldoende uitgeruste weg wordt ingeplant, doet aan voorgaande beoordeling geen afbreuk.

Ook het gegeven dat de grond private eigendom zou zijn, impliceert nog niet dat de beoordeling onzorgvuldig zou zijn. Krachtens artikel 4.2.22, §1 VCRO worden stedenbouwkundige

vergunningen immers verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

3.

In haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de aanvraag op een kennelijk onzorgvuldige wijze zou hebben beoordeeld of een rechtsonzekere situatie zou hebben gecreëerd.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv IMEWO is onontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 22 augustus 2017 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER